

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Sžhuv/4/2012
Identifikačné číslo spisu:	6012200079
Dátum vydania rozhodnutia:	10.10.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Ivan Rumana
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:6012200079.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ivana Rumanu a sudcov JUDr. Gabriely Gerdovej a JUDr. Jany Zemkovej PhD. v právnej veci žalobcu: DELTA DEFENCE, a.s., so sídlom Čapajevova 40, Prešov, IČO: 36 515 175, zastúpený: IKRÉNYI & REHÁK, s.r.o., so sídlom Šoltésovej 2, Bratislava, proti žalovanému: Úrad priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky, so sídlom J. Švermu 43, Banská Bystrica, za účasti ďalšieho účastníka: VÝVOJ Martin, a.s., so sídlom Komenského 19, Martin, IČO: 36 381 829, zastúpený: Ing. J. X., X., XXX XX D., o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného č. PD 52-2009/D27621 II/135-2011 zo dňa 23. novembra 2011 v spojení s opravným uznesením č. k. 24S/10/2012-65 zo dňa 19. septembra 2012, konajúc o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 24S/10/2012-32 zo dňa 18. júla 2012 a o odvolaní ďalšieho účastníka proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 24S/10/2012-32 zo dňa 18. júla 2012 v časti výroku o trovách konania, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 24S/10/2012-32 zo dňa 18. júla 2012 v spojení s opravným uznesením č. k. 24S/10/2012-65 zo dňa 19. septembra 2012 p o t v r d z u j e.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Banskej Bystrici podľa ust. § 250j ods. 1 Občianskeho správneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného č. PD 52-2009/D27621 II/135-2011 zo dňa 23. novembra 2011, ktorým žalovaný podľa ust. § 59 ods. 2 zák. č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (správny poriadok) v spojení s ust. § 36 ods. 1 písm. b/ v nadväznosti na ust. § 4 ods. 1 a 2 zák. č. 444/2002 Z.z. o dizajnoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o dizajnoch“) zamietol rozklad žalobcu a potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu č. PD 52-2009/D27621-I/10-2011 z 22. februára 2011, ktorým bol dizajn č. 27621 s názvom „Rádioreleová stanica-RRS“ (v ďalšom texte aj „napadnutý dizajn“) vymazaný z registra dizajnov.

Rozsudok odôvodnil tým, že z obsahu administratívneho spisu, prednesov a podaní účastníkov zistil, že na základe žiadosti doručenej prvostupňovému správnu orgánu dňa 28.10.2009 bol do registra dizajnov zapísaný dizajn č. 27621 s názvom „Rádiorieleová stanica- RRS“. Predmetom dizajnu je Rádiorieleová stanica „RRS“ vo forme kontajnera, ktorá je členom prenosného komunikačného systému MOKYS s hlavnou úlohou zosilňovacej stanice, poskytujúc rozsah rozšírených kapacít transmisii medzi vozidlami MSU. Funkcia zosilňovacej úlohy RRS umožňuje prístup k MOKYSu pre užívateľov bojového rádia v rámci komunikačného dosahu umožňujúceho využitie hlasových a dátových služieb MOKYSu za účelom podelenia sa o informácie s inými pripojenými užívateľmi MOKYSu.

Navrhovateľ výmazu, ďalší účastník v konaní VÝVOJ Martin, a.s. podaním, ktoré bolo doručené správnu orgánu 30. apríla 2010 navrhol, aby bol uvedený dizajn z registra dizajnov vymazaný. Úrad priemyselného vlastníctva ako prvostupňový správny orgán rozhodnutím z 22.02.2011 vymazal napadnutý dizajn majiteľa (žalobcu) z registra dizajnu a rozhodnutie odôvodnil tým, že v konaní bol zistený výmazový dôvod podľa § 36 ods. 1 písm. b/ zákona o dizajnoch. Žalovaný napadnutým rozhodnutím zo dňa 23.11.2011 rozklad žalobcu zamietol a potvrdil prvostupňové rozhodnutie.

Krajský súd v odôvodnení rozsudku citoval ustanovenia § 2 písm. a/ zákona o dizajnoch, § 3 ods. 1, § 4 ods. 1 a 2, § 5 ods. 1, § 6 ods. 1, 2, 3, § 30, § 36 ods. 1 písm. b/, ods. 6 a 7, § 38 ods. 2, ods. 5 a 7, § 45 ods. 1, 2 a 3 a § 47 ods. 2 zákona o dizajnoch, ďalej § 3 ods. 2 a 3, § 4 ods. 2, § 47 ods. 3 Správneho poriadku a uviedol, že pri skúmaní napadnutého rozhodnutia a predchádzajúceho postupu z dôvodu porušenia procesných predpisov sa zaoberal tým, či žalobcom namietaný postup správnych orgánov spočívajúci v nedoručení stanoviska k vyjadreniu žalobcu bol procesným pochybením a či takýto postup mohol mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

K uvedenej námietke žalobcu proti postupu správnych orgánov spočívajúcej v nedoručení stanoviska uviedol, že z § 30 zákona o dizajnoch vyplýva, že na konanie o výmaze zapísaného dizajnu sa vzťahujú základné pravidlá správneho konania, uvedené v § 3 ods. 1 až 6 správneho poriadku. Z obsahu správneho spisu je zrejmé, že správny orgán v súlade so zákonom o dizajnoch aplikujúc § 38 ods. 2 doručil návrh na výmaz žalobcovi ako majiteľovi zapísaného dizajnu a vyzval ho na vyjadrenie. Na rozdiel od postupu správneho orgánu v správnom konaní je v konaní o dizajnoch postup podľa § 32 správneho poriadku vylúčený. V konaní podľa zákona o dizajnoch, konkrétne v konaní o návrhu na výmaz zapísaného dizajnu podľa § 36, je podľa § 45 ods. 3 zákona o dizajnoch podkladom pre rozhodnutie skutkový stav zistený z vykonaných dôkazov, ktoré boli účastníkmi konania predložené alebo navrhnuté a v zmysle § 38 ods. 7 tohoto zákona je vylúčené, aby správny orgán prihliadol na iné skutočnosti a dôkazy ako tie, ktoré boli obsiahnuté v podaniach účastníkov, ktorými sú návrh na výmaz a vyjadrenie k návrhu. Rozšírenie, či doplnenie návrhu sa tak, ako aj rozšírenie, či doplnenie vyjadrenia k návrhu nepripúšťa, a správny orgán je povinný zo zákona na ne neprihliadnuť. Replika k vyjadreniu k návrhu pokiaľ obsahuje iné skutočnosti a argumentáciu, ktoré nie sú obsiahnuté v návrhu, je svojím obsahom doplnením alebo rozšírením návrhu a ako taká podaním, na ktoré správny orgán zo zákona neprihliada. Potom prípustnou replikou je len taká, ktorá je svojou podstatou opakovaním tvrdení a skutočností uvedených v návrhu. Ustanovenie § 38 zákona o dizajnoch upravuje postup pri komunikácii s účastníkmi správneho konania a takouto úpravou je zabezpečené, aby mohli predložiť všetky dôkazy na svoje tvrdenia. Zákon o dizajnoch pritom ukladá povinnosť správnu orgánu doručiť vyjadrenie majiteľa dizajnu k návrhu navrhovateľovi v prípade, keď správny orgán nariadi vo veci pojednávanie. To však neznamená, že nie je povinný vyjadrenie zaslať navrhovateľovi aj v prípade keď nenariadi pojednávanie, pričom táto povinnosť mu vyplýva z § 3 správneho poriadku, ktorý vyžaduje, aby správny orgán poskytol účastníkovi konania právo vyjadriť sa k podkladu rozhodnutia. Keďže podkladom rozhodnutia je skutkový stav, ktorý správny orgán zistí z dôkazov navrhnutých v návrhu a vo vyjadrení k návrhu, je nevyhnutné nielen doručiť návrh majiteľovi dizajnu, ale aj vyjadrenie majiteľa dizajnu navrhovateľovi výmazu. Podatť stanovisko a teda odpoveď k vyjadreniu k návrhu je síce uplatnením práva účastníka podatť vyjadrenie k podkladu rozhodnutia, ale pokiaľ by takáto replika predstavovala svojím obsahom rozšírenie alebo doplnenie návrhu či už v otázkach skutkových alebo zmeny, či doplnenia právnej argumentácie, nemôže byť podkladom rozhodnutia, pretože v zmysle § 38

ods. 7 zákona o dizajnoch je neprípustné prihliadnuť na dôvody rozširujúce, či dopĺňujúce návrh.

V tomto prípade navrhovateľ v replike k vyjadreniu výslovne uviedol, že ide o stanovisko súladné s návrhom a v rozsahu návrhu a má za účel zdôrazniť rozhodné skutočnosti. Nešlo teda a ani nemohlo ísť o podanie, ktoré by mohlo ovplyvniť rozsah a spôsob zisťovania skutkového stavu správnym orgánom, nakoľko navrhovateľ výmazu môže navrhnúť dôkazy len v návrhu na výmaz. Neznamená to však, že by išlo o podanie právne bezvýznamné, pretože išlo o podanie, ktorým účastník uplatnil svoje právo v zmysle § 3 ods. 2 správneho poriadku. Zákon o dizajnoch neukladá správne orgánu povinnosť v konaní o návrhu na výmaz doručovať všetky vzájomné podania účastníkom konania. Keďže osobitný zákon neupravuje komunikáciu medzi účastníkmi konania a Úradom osobitným spôsobom, správny orgán musí postupovať podľa ustanovení Správneho poriadku v rozsahu stanovenom v § 30 Zákona o dizajnoch a v zmysle §-u 3 ods. 2 Správneho poriadku musí dať účastníkovi vždy príležitosť, okrem iného aj na vyjadrenie k podkladom rozhodnutia. Keďže v danom prípade nejde o podanie neprípustné, ale naopak o podanie, ktorým účastník konania uplatňuje svoje práva, správny orgán porušil základné pravidlá konania, keď neumožnil majiteľovi dizajnu oboznámiť sa s obsahom stanoviska k jeho vyjadreniu k návrhu na výmaz. Keďže však navrhovateľ v inom podaní ako v návrhu na výmaz nemôže navrhnúť iné dôkazy, ktoré by mohli byť podkladom rozhodnutia v zmysle § 45 ods. 3 zákona o dizajnoch, nemohla mať táto nesprávnosť v postupe správneho orgánu vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Tým, že zákon o dizajnoch koncentruje konanie o návrhu na výmaz dizajnu tak, že podkladom rozhodnutia sú skutočnosti zistené z dôkazov navrhnutých v jednom podaní každého z účastníkov konania, navrhovateľa v návrhu na výmaz a majiteľa dizajnu vo vyjadrení k návrhu na výmaz, nemohla byť ani narušená rovnosť účastníkov v konaní tým, že navrhovateľovi bolo doručené vyjadrenie k návrhu (majiteľovi bol doručený návrh), ale majiteľovi nebolo doručené stanovisko navrhovateľa k majiteľovmu vyjadreniu k návrhu.

Krajský súd ďalej z obsahu administratívneho spisu zistil, že správne orgány nevykonali dôkaz navrhnutý žalobcom vo vyjadrení k návrhu. Žalobca vo vyjadrení k návrhu na výmaz navrhol vypočuť svedkov na svoje tvrdenie, že dizajn nebol v rozsahu jeho vrchnej časti zverejnený, konkrétne aby zodpovedali otázku, či bola vrchná časť prototypov viditeľná a prístupná verejnosti s tým, že môžu byť vypočutí aj vo vzťahu k otázke osobitného charakteru dizajnov a celkového dojmu, ktoré vyvolávajú. Ako svedkov navrhol vypočuť odborného pracovníka ministerstva obrany, osobu zabezpečujúcu technicko-administratívnu komunikáciu medzi ministerstvom obrany a dodávateľom systému MOKYS, spoločnosťou BAE Systems Information & Electronic Systems Integration Inc. a výrobného riaditeľa Delta - Vývoj, s.r.o., podieľajúceho sa na výrobe prototypov DELTA DEFENCE, a.s., t.j. osoby pôsobiace v oblasti armádnej techniky, ktoré sa podieľali na procese vývoja systému MOKYS, a keďže majú znalosti armádnej techniky možno ich považovať za informovaných užívateľov.

Podľa krajského súdu dôkaz výsluchom svedkov nebol navrhnutý na skutkové tvrdenia žalobcu, pretože nebolo sporné, a z vyjadrenia k návrhu na výmaz to vyplýva, že výrobok „Rádiorелеová stanica - RRS“ bol verejne vystavený. Vyhodnotenie, či bola splnená podmienka sprístupnenia verejnosti je právnym a skutkovým záverom vychádzajúcim zo skutkových zistení z vykonaných dôkazov. Skutkové závery sú výsledkom správnej úvahy, ktorá patrí výlučne do kompetencie správneho orgánu a ktorá je výsledkom hodnotenia dôkazov, ktoré vykonáva správny orgán. Svedecká výpoveď slúži ako dôkazný prostriedok k zisteniu skutočností, ktoré svedok vnímal vlastnými zmyslami a nemôže správnu úvahu ani právne hodnotenie nahradiť. Z týchto dôvodov nevykonanie navrhnutého výsluchu navrhnutých osôb nepovažoval súd za takú vadu konania, ktorá mohla mať za následok nesprávnosť rozhodnutia.

K žalobcom vyjadrenému nesúhlasu s hodnotením dôkazov krajský súd uviedol, že hodnotenie dôkazov je v zmysle § 45 ods. 2 zákona o dizajnoch vecou správneho uváženia. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia je obsiahnutá úvaha, ktorou sa žalovaný spravoval a námietka žalobcu, že odôvodnenie neobsahuje logickú dedukciu k záveru správneho orgánu o tom, že ak je na výkrese rovnaké zobrazenie ako na vyobrazení zapísaného dizajnu, musel mať žalobca v čase podania prihlášky výkres navrhovateľa výmazu k dispozícii, je v rozpore s obsahom odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, ktoré uvádza, cit.: „Na základe obsahu článkov v časopisoch, ako aj ročenky IDEB 2008, a s nimi súvisiacimi fotografiami (dôkazový materiál č. 5, str. 54, dôkazový materiál č. 7, str. 57) je možné s istotou konštatovať, že

výrobok označený ako rádioreleová stanica - RRS, ktorý je súčasťou mobilného komunikačného systému MOKYS, bol vystavený, a teda sprístupnený verejnosti už 29. januára 2008, t.z. pred dátumom práva prednosti napadnutého dizajnu. Orgán rozhodujúci o rozklade považuje ďalej za potrebné zdôrazniť, že je nedôvodné pripisovať dôkazovým materiálom č. 17 a 18 - výkresy výrobku č. E 24-000-9000 s názvom „RRS“, typ MOKYS, nižšiu dôkaznú hodnotu, ako to požaduje majiteľ. Uvedený dokument je riadne označený evidenčným číslom, je z neho zrejmé, o aký výrobok ide, kto je jeho autorom, kedy vznikol a tiež to, že pochádza od navrhovateľa výmazu. Podľa orgánu rozhodujúceho o rozklade je ale logické a legitímne, že subjekt, ktorý sa preukázateľne podieľal na tvorbe výkresov výrobkov MOKYS ako projektant, takéto výkresy v konaní môže predložiť ako dôkazné materiály. Okrem toho v konaní je možné prihliadnuť aj na dôkazné prostriedky interného charakteru, pokiaľ ich vypovedacia hodnota a dôkazná sila je podporená aj ďalšími dôkazmi predloženými v konaní, ktoré boli sprístupnené relevantnej verejnosti. Tak je to aj v tomto prípade, kedy je potrebné posúdiť obsah výkresov nielen samostatne, ale aj v spojení s ostatnými dôkazmi predloženými v konaní. Ďalej články v ročenke IDEB 2008 a časopise „Dopravné noviny - TRANSPORT“ potvrdzujú, že práve spoločnosť navrhovateľa VÝVOJ Martin a. s., bola tým subjektom, ktorý pripravil konštrukčnú dokumentáciu, teda výkresy pre zhotoviteľa samotného výrobku pod označením „RRS“ - spoločnosť DELTA DEFENCE, a.s. Táto spoločnosť následne, na základe výkresovej dokumentácie zhotovila výrobok pre objednávateľa - spoločnosť BAE Systems, ktorá ho predviedla verejnosti. Napriek tomu, že na navrhovateľom predložených dôkazoch jednotlivo (ročenka IDEB 2008, časopisy) nie je úplne viditeľné vrchné prevedenie vystavených exponátov mobilného komunikačného systému MOKYS, konkrétne rádioreleovej stanice „RRS“, na základe predložených výkresov (dôkazové materiály č. 17 a 18) a po vyhodnotení dôkazových materiálov vo vzájomných súvislostiach je zrejmé, že práve výrobok, ktorého vonkajšia úprava je zhodná s napadnutým dizajnom, bol sprístupnený verejnosti tak na Ministerstve obrany SR, ako i na výstave IDEB 2008.“

Podľa krajského súdu citovaná úvaha nie je vybočením zo zákonných pravidiel dokazovania a skutkový záver, ku ktorému žalovaný dospel je výsledkom logického uvažovania, vychádza z vykonaných dôkazov obsiahnutých v spise a súd v rámci prieskumu zákonnosti napadnutého rozhodnutia nemôže hodnotiť vykonané dôkazy svojou vlastnou úvahou. Navyše, žalobca v správnom konaní ani netvrdil, že ním vyrobená vystavená „Rádioreleová stanica - RRS“ nebola vyrobená na základe predložených výkresov navrhovateľa výmazu.

Námietku nepreskúmateľnosti rozhodnutia pre nedostatok dôvodov krajský súd vyhodnotil ako nedôvodnú konštatujúc, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia môže byť spôsobená okrem jeho nezrozumiteľnosti aj tým, že chýbajú dôvody. Buď rozhodnutie dôvody neobsahuje vôbec, alebo absentujú skutkové zistenia, na základe ktorých správny orgán rozhodol. Môže ísť aj o prípad, ako uvádza žaloba, kedy je rozhodnutie nepreskúmateľné preto, že je založené na skutočnostiach v konaní nezisťovaných, avšak takouto vadou preskúmané rozhodnutie netrpí. Podľa žaloby žalovaný neuviedol, na ktorých relevantných dôkazoch identifikoval vrchnú časť dizajnu tak, že by umožňovala bez pochybností konštatovať, že vrchná časť dizajnu bola skutočne identická so skôr sprístupneným výrobkom, a že bola aj viditeľná. Napadnuté rozhodnutie v odôvodnení obsahuje označenie vykonaných dôkazov a úvahy správneho orgánu pri ich hodnotení. Skutkové závery žalovaného nevybočujú z rámca logického uvažovania a vyplývajú zo skutočností v konaní zisťovaných. Správny orgán jasne a zrozumiteľne vysvetlil, ako dospel k záveru o zhodnosti zapísaného dizajnu s verejnosti predstaveným prototypom výrobku „Rádioreleová stanica - RRS“ a nesúhlas žalobcu s takýmto odôvodnením nespôsobuje nepreskúmateľnosť správneho rozhodnutia.

Záverom krajský súd uviedol, že po preskúmaní napadnutého rozhodnutia žalovaného v rozsahu žalobných dôvodov dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie i predchádzajúce správne konanie nie je z dôvodov uvedených v žalobe nezákonné, námietky žalobcu nepovažoval za relevantné pre zrušenie rozhodnutia žalovaného, a preto žalobu ako nedôvodnú zamietol.

Proti rozsudku krajského súdu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca aj ďalší účastník konania VÝVOJ Martin, a.s., a to v časti výroku o trovách konania.

Žalobca v odvolaní žiadal, aby odvolací súd zmenil rozsudok krajského súdu tak, že rozhodnutia správnych orgánov oboch stupňov zruší, vec vráti žalovanému na ďalšie konanie a prizná mu náhradu trov konania z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci a pre nedostatok dôvodov. Nestotožnil sa s právnym záverom krajského súdu o tom, že porušenie základných pravidiel správneho konania, ktorých sa výslovne domáhal, nemá vplyv na zákonnosť rozhodnutia a takýto záver považuje za zjavne nesprávny a arbitrárny. Zdôraznil, že činnosť orgánov verejnej moci je vedená prísnou ústavnou zásadou legality, obzvlášť pri základných zásadách a pravidlách konania, a preto nie je možné vyhodnotiť, aby konanie vedené v rozpore so základnými zákonnými pravidlami bolo, resp. by mohlo byť zákonné. Tvrdil, že rozhodnutie vydané v konaní, v ktorom správny orgán bránil plnému uplatneniu všetkých procesných práv nemôže byť zákonné a na tomto závere nemení podľa jeho názoru ani tá skutočnosť, že účastníci nemohli v týchto podaniach navrhovať nové dôkazy s poukazom na to, že majú k dispozícii aj iné nástroje ako navrhovanie nových dôkazov, najmä prostriedky argumentácie. Za úplne nesprávnu považoval argumentáciu krajského súdu ohľadne porušenia zásady rovnosti účastníkov a namietal, že pokiaľ správny orgán zasielal jednému účastníkovi všetky podania, zatiaľ čo druhému dokonca aj napriek jeho žiadosti rovnakú realizáciu práv odoprel, jednoznačne ich tým postavil do rozdielneho postavenia, čím porušil zásadu vyjadrenú v ust. § 4 ods. 2 správneho poriadku.

Taktiež za nelogický a nesprávny považoval žalobca záver krajského súdu týkajúci sa jeho námietky o odmietnutí vykonania jediného dostupného dôkazu, ktorý navrhol keď konštatoval, že v danom prípade mal žalobca právo na vykonanie tohto dôkazu, avšak nevykonanie tohto dôkazu nemalo vplyv na zákonnosť rozhodnutia. Namietal, že medzi účastníkmi bola daná práve spornosť novosti, sprístupnenia a osobitného charakteru zapísanej vrchnej časti dizajnov a dôvodil, že výpoveď svedkov treba považovať za potrebnú najmä s ohľadom na potrebu získania dostatočných podkladov pre správnu úvahu a kvalifikované rozhodnutie žalovaného. Bez vykonania týchto dôkazov správny orgán nezabezpečil dostatočný podklad pre svoje rozhodnutie a jeho rozhodnutia nie sú v súlade so zákonom.

Nakoniec žalobca namietal nesprávne posúdenie otázky nepreskúmateľnosti napadnutých rozhodnutí vo vzťahu k nim navrhovanému čiastočnému výmazu. Zotrval na názore, že v rozhodnutiach absentuje zdôvodnenie prečo jeho návrhu v tejto časti nebolo vyhovené. Správny orgán sa nezaoberal spornosťou v otázke podmienok na zachovanie zápisu vo vrchnej časti dizajnov, zrejme vychádzajúc z nepreukázaného predpokladu, že zapísané dizajny a vystavené exponáty boli identické aj vo vrchnej časti a sprístupnené verejnosti na predmetnej výstave, a vytýkal krajskému súdu, že pokiaľ vyhodnotil odôvodnenie rozhodnutí v tomto smere ako dostatočné, vec nesprávne právne posúdil. Súčasne odôvodnenie rozhodnutia krajského súdu v tejto časti považuje za nedostatočné.

Ďalší účastník konania VÝVOJ Martin, a.s., podal odvolanie proti rozhodnutiu krajského súdu iba v časti výroku o trovách konania a navrhol, aby odvolací súd rozhodnutie krajského súdu v napadnutej časti zmenil tak, že mu prizná náhradu trov konania v plnom rozsahu s tým, že ich vyčísli najneskôr do troch pracovných dní odo dňa vyhlásenia rozhodnutia alebo od doručenia výzvy. Vo výroku napadnutého rozsudku v časti náhrady trov konania sa súd nezaoberal trovami konania ďalšieho účastníka hoci ten bol prizvaný do konania súdom, nakoľko mal oprávnený a dôležitý záujem na priebehu a výsledku konania. Vyjadril presvedčenie, že by nemal mať len pasívne postavenie, ale mal by mať rovnocenné postavenie ako žalovaný a žalobca, pretože súd konal aj o jeho právach. Poukazom na právnu úpravu § 250k ods. 1 O.s.p. a § 246c ods. 1 O.s.p. vyslovil názor, že pri posudzovaní jeho nárokov na trovy konania Občiansky súdny poriadok treba vykladať extenzívne, v ktorej súvislosti dal do pozornosti rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Sžr/64/2011, 1Sžr/52/2011, 1Sžr/22/2011 a 1Sžr/46/2011 a nález Ústavného súdu Slovenskej republiky III. ÚS 212/2009.

K odvolaniu žalobcu podal žalovaný a ďalší účastník písomne vyjadrenie.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhol napadnuté rozhodnutie krajského súdu ako vecne správne potvrdiť a účastníkom právo na náhradu trov konania nepriznať. Vyjadril nesúhlas s námietkami žalobcu, ktoré sú rozdelené do 3 oblastí a nesúhlasil ani s argumentáciou žalobcu uvedenou v jeho

odvolaní. K tvrdeniu žalobcu ohľadne nedoručenia mu vyjadrenia navrhovateľa výmazu uviedol, že skresľuje závery krajského súdu, ktorý sa v odôvodnení zmieňuje o konkrétnom podaní, a to replike navrhovateľa výmazu k vyjadreniu majiteľa dizajnu k návrhu na výmaz, pričom zdôraznil koncentračnú zásadu vyjadrení v ust. § 38 ods. 7 zákona o dizajnoch s poukazom na to, že týmto podaním účastník realizuje svoje právo v zmysle ust. § 3 ods. 2 správneho poriadku, konkrétne právo vyjadriť sa k podkladu rozhodnutia správneho orgánu. V súlade s koncentračnou zásadou boli podkladom pre rozhodnutie len dve podania účastníkov - návrh na výmaz dizajnu a vyjadrenie majiteľa dizajnu. Žalobcovi (ako majiteľovi dizajnu) bolo (rovnako ako navrhovateľovi), umožnené realizovať jeho právo vyplývajúce z § 3 ods. 2 správneho poriadku, ktoré aj realizoval prostredníctvom vyjadrenia k návrhu na výmaz.

Vo vzťahu k názoru krajského súdu a jeho konštatovaniu, že boli porušené základné pravidlá konania žalovaný zdôraznil a v súlade s odbornou literatúrou uviedol, že nerešpektovanie alebo opomenutie základných pravidiel konania predstavuje vadu konania, ktorá podľa svojej závažnosti môže viesť až k zrušeniu rozhodnutia (citácia Sobihard, J.: Komentár k správemu poriadku, Košičiarová, S.: Správny poriadok, Komentár, Heuréka 2004, str. 17), čo vážne oslabuje kategorické tvrdenie žalobcu, že akékoľvek porušenie základných pravidiel konania sa rovná nezákonnosť. Porušenie základných pravidiel konania by síce predstavovalo závažnú procesnú chybu v konaní, avšak súčasne je potrebné mať na zreteli, že v zmysle ust. § 250i ods. 3 O.s.p. súd nemôže prihliadať na tie vady konania, ktoré nie sú žalobcovi na ujmu, a je nepochybné, že ďalšie vyjadrenie majiteľa dizajnu nebolo vzhľadom na koncentráciu konania o výmaze spôsobilé privodiť vecné iné, resp. pre majiteľa dizajnu výhodnejšie rozhodnutie. Na podporu uvedeného poukázal žalovaný na rozhodnutie NS SR sp. zn. 4 Sž 98-102/02 (R 122/2003) a rozhodnutie NSS ČR 1 As 41/2009, 7 Afs 205/2006.

Žalovaný sa vo vyjadrení stotožnil so záverom krajského súdu, že nevykonanie žalobcom navrhnutého dôkazu výsluchom navrhovaných osôb nepredstavuje v konkrétnom prípade takú vadu konania, ktorá by mohla mať za následok nezákonnosť rozhodnutia a odkázal na právnu vetu obsiahnutú v rozhodnutí R 122/2003, ktorú citoval. Vykonanie navrhovaného dôkazu nebolo potrebné, nakoľko by nijakým spôsobom neprispelo k objasneniu veci. Pri vykonávaní dokazovania správny orgán postupoval tak, aby konanie zbytočne nezaťažovalo účastníkov a prebehlo hospodárne. Pokiaľ žalobca argumentuje základným právom na spravodlivé konanie v súvislosti s povinnosťou správneho orgánu odôvodniť v rozhodnutí, z akých dôvodov navrhovaný dôkaz nevykonaný je toho názoru, že prvostupňové rozhodnutie na str. 8 ods. 4, aj druhostupňové rozhodnutie na str. 7 ods. 4, obsahovalo v tomto ohľade dostatočné odôvodnenie. Námetka žalobcu o nesprávnom posúdení veci prvostupňovým súdom týkajúca sa otázky nepreskúmateľnosti preskúmaných rozhodnutí je vzhľadom na uvedené nedôvodná.

Účastník konania - VÝVOJ Martin, a.s., vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhol odvolanie zamietnúť, rozhodnutie krajského súdu potvrdiť a zaviazat žalobcu na náhradu trov konania. Výslovil názor, že prvostupňový správny orgán nemá povinnosť zasielať následné vyjadrenia alebo stanoviská protistrane a pokiaľ by tak aj urobil, bolo by to v rozpore so zásadou hospodárnosti a rýchlosti konania a hrubým vybočením z rozhodovacej praxe prvostupňového správneho orgánu. Súhlasil s postupom krajského súdu keď uvedené posúdil tak, že došlo k porušeniu pravidiel správneho konania, avšak toto porušenie nemalo vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Dokazovanie novosti a osobitého charakteru dizajnu má špecifickú povahu a pre sprístupnenie v prípade dizajnov je výslovne postačujúce vystavenie dizajnu, čo je podstatným rozdielom oproti skúmaniu novosti pri patentoch a úžitkových vzoroch. Nepovažoval za rozhodné subjektívne hľadisko, či tretie osoby využili možnosť zoznámiť sa s dizajnom. Podľa jeho názoru podstatným je, či mali možnosť sa s dizajnom zoznámiť s poukazom na to, že majiteľ dizajnu vo svojom pôvodnom vyjadrení spochybnil len sprístupnenie dizajnov na prezentácii pred Ministerstvom obrany SR dňa 29. januára 2008, a vo vzťahu k ostatným sprístupneniam uznal, že sú preukázané avšak len sčasti. Už len toto jedno vystavenie, ktoré nebolo v konaní sporné, je dostatočné na výmaz dizajnu. Pokiaľ by mali byť svedkovia vypočutí k otázke osobitého charakteru dizajnov, tak by sa jednalo o vyjadrenie k právnej veci, k čomu nemajú žiadnu kompetenciu a jedine by mohli prezentovať svoj osobný názor. Krajský súd sa uvedenými skutočnosťami podrobne zaoberal, vyhodnotil ich vo vzájomnej súvislosti a výsledok tohto posúdenia nie je možné vnímať ako vychádzajúci

z nesprávneho právneho posúdenia.

Vo vzťahu k čiastočnému výmazu dizajnu, v súvislosti s tým, že napadnutý dizajn na výstave IDEB 2008 bol zverejnený, avšak bol výškovo obmedzený (od čoho chcel žalobca odvodiť nutnosť len čiastočného výmazu) uviedol, že inštitút čiastočného výmazu je použiteľný pri hromadných dizajnoch nie pri dizajne s jedným variantom a s jedným vyobrazením. Výkresová dokumentácia nebola dôkazom o sprístupnení a on netvrdil, že tento výkres sprístupnil verejnosti, ale tvrdil, že predmet znázornený na výkrese sprístupnil na výstavách a tiež aj v časopisoch s poukazom na to, že výkresová dokumentácia vo vzájomnej spojitosti s ostatnými dôkazmi podporila zistenie, že identifikačný názov a skratka skôr sprístupnených dizajnov sa zhodujú s označením ako si ho pre prihlášku zvolil žalobca, čím len podporil predstavu o úplnej zhodnosti skúmaných dizajnov, považujúc spochybňovanie identifikácie vystavovaných dizajnov zo strany žalobcu za účelové. Krajský súd sa zaoberal všetkými skutočnosťami, vec správne právne posúdil a rozhodnutie neobsahuje žiadnu chybu, ktorá by bola relevantným odvolacím dôvodom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (ust. § 10 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu z dôvodov a v rozsahu uvedenom v odvolaniach (§ 246c ods. 1 veta prvá v spojení s ust. § 212 ods. 1 O.s.p.) postupom podľa ust. § 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p., a po tom, ako bol deň vyhlásenia rozhodnutia zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk rozsudok verejne vyhlásil (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p.).

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Z obsahu predloženého súdneho spisu, ktorého súčasťou je aj administratívny spis žalovaného najvyšší súd zistil skutkový stav tak, ako je podrobne popísaný v rozsudku krajského súdu, preto pre účastníkov známe fakty a skutočnosti nebude nadbytočne opakovať a len v stručnosti z neho vyberá nasledovné.

Na základe žiadosti doručenej prvostupňovému správnenému orgánu 28.10.2009 bol do registra dizajnov zapísaný dizajn č. 27621 s názvom „Rádioreleová stanica - RRS“. Predmetom dizajnu je Rádioreleová stanica RRS vo forme kontajnera, ktorá je členom prenosného komunikačného systému MOKYS s hlavnou úlohou zosilňovacej stanice, poskytujúc rozsah rozšírených kapacít transmisii medzi vozidlami MSU. Funkcia zosilňovacej úlohy RRS umožňuje prístup k MOKYSu pre užívateľov bojového rádia v rámci komunikačného dosahu umožňujúceho využitie hlasových a dátových služieb MOKYSu za účelom podelenia sa o informácie s inými pripojenými užívateľmi MOKYSu. Ďalší účastník podaním doručeným správnenému orgánu 30. apríla 2010 navrhol, aby bol uvedený dizajn z registra dizajnov vymazaný.

Úrad priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky vydal 22.02.2011 rozhodnutie zn. PD 52-2009/D 27621-I/10-2011, ktorým bol dizajn č. 27621 s názvom „Rádioreleová stanica - RRS“ vymazaný z registra dizajnov v zmysle § 36 zákona č. 444/2002 Z.z. o dizajnoch v znení neskorších predpisov. Napadnutý dizajn č. 27621 s dátumom prednosti 28.10.2009 bol do registra priemyselných vzorov zapísaný 12.01.2010, pričom dňa 08.03.2011 bol zápis dizajnu zverejnený vo Věstníku úradu. Prvostupňový správny orgán po posúdení všetkých dôkazov zistil, že predmet napadnutého dizajnu bol verejne vystavený už v čase pred podaním prihlášky napadnutého dizajnu a preto nespĺňa základnú podmienku stanovenú v § 36 ods. 1 písm. b/ Zákona o dizajnoch, konkrétne podmienku novosti. Do registra bol napadnutý dizajn teda zapísaný v rozpore s podmienkami na jeho zápis.

Kontajner Rádioreleovej stanice RRS bol ako súčasť mobilného komunikačného systému MOKYS spoločnosti BAE SYSTEMS sprístupnený verejnosti na výstave IDEB 2008 konanej na výstavisku INCHEBA EXPO Bratislava v dňoch 28.-30.04.2008. Špeciálna ročenka IDEB 2008 obsahuje fotodokumentáciu a informácie o výstave vojenskej obrannej techniky, pričom na str. 100-103 opisuje vojenský mobilný komunikačný systém MOKYS. Z fotografií uverejnených napr. v záverečnej správe IDEB 2008 vyplýva, že exponáty komunikačného systému MOKYS boli umiestnené na voľne prístupnom priestranstve tak, že návštevníci výstavy mali k vystaveným exponátom neobmedzený

prístup, z čoho jednoznačne vyplýva, že bola naplnená podmienka sprístupnenia výrobku zhodného s napadnutým dizajnom verejnosti v súlade s § 6 ods. 1 zákona o dizajnoch, keďže možnosť oboznámiť sa s celým dizajnom vystavených exponátov reálne existovala. Ďalšie predložené dokumenty, ktorými sú projektová dokumentácia - výkresy vytvorené navrhovateľom výmazu, sami osebe nepredstavujú námietku proti novosti, preukazujú však zobrazený kontajner Rádiorелеovej stanice „RRS“ vytvorený zamestnancami navrhovateľa výmazu v projekte MOKYS, ktorého dizajn je zhodný s napadnutým dizajnom tak, ako bol spolu s vyobrazením prihlásený. Aj názov kontajnera tvoriaceho systém MOKYS je zhodný s názvom použitým v napadnutom dizajne.

Proti rozhodnutiu Úradu priemyselného vlastníctva SR podal žalobca rozklad, v ktorom namietal, že dôkazné materiály predložené navrhovateľom výmazu nie sú dostatočné pre posúdenie novosti napadnutého dizajnu a nepreukazujú, že na výstave IDEB 2008 bol verejnosti sprístupnený exponát, ktorý sa zhoduje s napadnutým dizajnom. Podľa majiteľa napadnutého vzoru (žalobcu) sú splnené podmienky len podľa § 36 ods. 7 zákona o dizajnoch - t.j. len na vykonanie čiastočného výmazu dizajnu. Žalobca spochybnil dôkaznú hodnotu navrhovateľom predložených výkresov a namietal porušenie ustanovení zák. č. 71/1967 Zb., pretože žalovaný nenariadil ústne pojednávanie, neboli vypočutí navrhnutí svedkovia a nebolo mu doručené vyjadrenie navrhovateľa výmazu.

Predsedníčka úradu rozhodnutím z 23.11.2011 zn. PD 52-2009/D 27621 II/135-2011 žalobcom podaný rozklad zamietla a rozhodnutie prvostupňového orgánu o výmaze napadnutého dizajnu potvrdila, keďže boli naplnené podmienky na výmaz v zmysle § 36 ods. 1 písm. b/ zákona o dizajnoch v nadväznosti na § 4 ods. 1 a 2 tohto zákona. Z odôvodnenia vyplýva, že žalovaný sa zameriaval na preskúmanie navrhovateľom predložených dôkazných materiálov (ktorých dôkaznú hodnotu žalobca v rozklade spochybnil) vo vzťahu k prijatému záveru prvostupňového orgánu o tom, že nimi bolo preukázané, že obidva kolízne dizajny sú zhodné, a že vonkajšia úprava napadnutého dizajnu bola zapísaná do registra v rozpore so zákonom o dizajne, pretože nespĺňala podmienku novosti. Podrobne špecifikoval vonkajšie charakteristické znaky dizajnu č. 27621 vyplývajúce z jeho vyobrazenia a vyhodnotil navrhovateľom predložené dôkazné materiály preukazujúce nedostatok novosti napadnutého dizajnu (špecifikované pod bodom 1 až 22). Žalovaný dospel k záveru, že prvostupňový správny orgán správne vyhodnotil navrhovateľom predložené dôkazové materiály, ktorými bolo preukázané, že pred dátumom vzniku práva prednosti napadnutého dizajnu bola sprístupnená verejnosti vonkajšia úprava výrobku, ktorá je s ním zhodná. Konštatoval, že z článku v časopise „Dopravné noviny Transport“ a špeciálnej ročenky k výstave IDEB 2008 „IDEB EXCLUSIVE“ vyplýva, že spoločnosť BAE Systems je hlavným kontraktorom a integrátorom mobilného komunikačného systému MOKYS, táto spolupracovala na realizácii systému so spoločnosťami žalobcu i ďalšieho účastníka, a tiež z neho vyplýva, z akých podsystémov pozostáva systém MOKYS. Navrhovateľ výmazu (ďalší účastník) ako projektant konštrukčnej dokumentácie systému MOKYS predložil výkresy č. E 24-000-9000 (dôkazy č. 17 a 18), na ktorých je zobrazený kontajner s názvom „RRS“ typ MOKYS, ktorý sa presne zhoduje s napadnutým dizajnom, a to nielen v tom, že ide zjavne o ten istý dizajn, ale v prípade dôkazového materiálu č. 17 sa jedná o ten istý výkres. Pritom je zrejmé, že majiteľ (žalobca) mal k dispozícii konštrukčnú dokumentáciu vyhotovenú navrhovateľom výmazu, keďže medzi nimi existovala pracovná spolupráca a obidva subjekty sa zúčastňovali na realizácii toho istého projektu MOKYS pre spoločnosť BAE Systems. Predložené dôkazy potvrdzujú, že spoločnosť navrhovateľ výmazu pripravila konštrukčnú dokumentáciu - výkresy pre zhotoviteľa (žalobcu) samotného výrobku pod označením „RRS“, ktorý následne na základe výkresovej dokumentácie zhotovil výrobok pre objednávateľa - spoločnosť BAE Systems, ktorá ho predviedla verejnosti. Podľa žalovaného je nedôvodné pripisovať namietaným dôkazným materiálom - výkresom č. E 24-000-9000 nižšiu dôkaznú hodnotu, pretože uvedené výkresy sú riadne označené evidenčným číslom, je z nich zrejmé o aký výrobok ide, kto je jeho autorom, kedy vznikol a tiež to, že pochádza od navrhovateľa výmazu. K takým dôkazným prostriedkom, i keď sú interného charakteru, správny orgán prihliadal, pretože ich vypovedacia hodnota a dôkazná sila je podporená aj ďalšími dôkazmi predloženými v konaní, ktoré boli sprístupnené relevantnej verejnosti. Správny orgán preto predmetné výkresy (ich obsah) posúdil nielen samostatne, ale aj v spojení s ostatnými dôkazmi predloženými v konaní, a z týchto bolo preukázané, že výrobok označený ako „Rádiorелеová stanica - RRS“, ktorý je súčasťou mobilného komunikačného systému MOKYS bol vystavený, a teda

sprístupnený verejnosti pred dátumom práva prednosti napadnutého dizajnu, a to 29. januára 2008 na Ministerstve obrany SR, ako aj na výstave IDEB 2008, konanej v dňoch 28. až 30. apríla 2008 na výstavisku INCHEBA EXPO Bratislava. Napriek tomu, že na navrhovateľom predložených dôkazoch jednotlivo (ročenka IDEB 2008, časopisy) nie je úplne viditeľné vrchné prevedenie vystavených exponátov mobilného komunikačného systému MOKYS, konkrétne rádioreleovej stanice „RRS“, na základe predložených výkresov (dôkazné materiály č. 17 a 18) a po vyhodnotení ostatných dôkazných materiálov vo vzájomných súvislostiach je podľa zrejme, že práve výrobok, ktorého vonkajšia úprava je zhodná s napadnutým dizajnom, bol sprístupnený. K námietke žalobcu uvedenej v rozklade ohľadne porušenia ust. § 3 ods. 2 správneho poriadku tým, že správny orgán majiteľovi (žalobcovi) nezaslal vyjadrenie navrhovateľa zo 6. decembra 2010 žalovaný poukázal na to, že ani zo zákona o dizajnoch, ani zo správneho poriadku mu nevyplýva povinnosť zaslať opakovane podania účastníkov konania navzájom. Navrhovateľovi výmazu správny orgán zaslal vyjadrenie majiteľa z dôvodu, že ho o zaslanie výslovne požiadal. Naopak, majiteľ o zaslanie vyjadrenia navrhovateľa nepožiadaval a navyše mal možnosť počas konania nahliadať do spisu. K námietke majiteľa o nenariadení ústneho pojednávania žalovaný uviedol, že správny orgán nemá povinnosť, ale len možnosť nariadiť ústne pojednávanie (§ 38 ods. 5 Zákona o dizajnoch). Správny orgán nepovažoval nariadenie ústneho pojednávania za dôvodné, nakoľko dôkazy predložené účastníkmi konania vyhodnotil ako dostatočné pre rozhodnutie vo veci a v zmysle § 38 ods. 7 zákona o dizajnoch nie je prípustné predkladať nové dôkazové materiály. Prvostupňový správny orgán rozhodol správne, keď konštatoval naplnenie podmienok na výmaz predmetného dizajnu v zmysle § 36 ods. 1 zákona o dizajnoch, pretože napadnutý dizajn č. 27621 nespĺňal v čase podania prihlášky dizajnu podmienku novosti.

Uznesením č. k. 24S/10/2012-20 zo dňa 15.06.2012 pribral krajský súd do konania ďalšieho účastníka VÝVOJ Martin, a.s., Martin, ktorý bol v správnom konaní navrhovateľom výmazu napadnutého dizajnu, ktorého práva a povinnosti ako účastníka správneho konania by mohli byť v prípade zrušenia napadnutého rozhodnutia žalovaného dotknuté (§ 250 ods. 1 O.s.p.).

Podľa § 219 ods. 1 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

Najvyšší súd nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a právnych záverov spolu so správnou citáciou príslušných zákonných ustanovení a k úplným a vyčerpávajúcim dôvodom uvedeným v rozsudku krajského súdu v súlade s ustanovením § 219 ods. 1, 2 O.s.p. na zdôraznenie správnosti dôvodov dodáva.

Predmetom odvolacieho konania je rozsudok krajského súdu, ktorým zamietol žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. PD 52-2009/D27621 II/135-2011 zo dňa 23.11.2011, ktorým bol zamietnutý rozklad a bolo potvrdené rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu č. PD 52-2009/D27621-I/10-2011 zo dňa 22.02.2011 vo veci návrhu na výmaz dizajnu č. 27621 s názvom „Rádioreleová stanica - RRS“, ako aj zákonnosť postupu, ktorý vydaniu týchto rozhodnutí predchádzal.

Zákon č. 444/2002 Z.z. o dizajnoch v znení neskorších predpisov v ustanovení § 1 ods. 1 upravuje právne vzťahy vznikajúce v súvislosti s vytvorením, právnou ochranou a uplatnením dizajnu.

Podľa ust. 2 písm. a/ zákona č. 444/2002 Z.z. na účely tohto zákona sa rozumie dizajnom vonkajšia úprava výrobku alebo jeho časti spočívajúca v znakoch, ktorými sú najmä línie, obrysy, farby, tvar, štruktúra alebo materiál samého výrobku alebo jeho zdobenía.

Dizajn je spôsobilý na ochranu, ak je nový a má osobitý charakter (§ 3 ods. 1 zákona).

Podľa ust. § 4 ods. 1 a 2 citovaného zákona, dizajn sa považuje za nový, ak nebol zhodný dizajn

sprístupnený verejnosti pred dňom vzniku práva prednosti (§ 32). Dizajny sa považujú za zhodné, ak sa ich znaky odlišujú iba v nepodstatných detailoch.

Dizajn má osobitý charakter, ak sa celkový dojem, ktorý vyvoláva u informovaného užívateľa, odlišuje od celkového dojmu, ktorý u takého užívateľa vyvoláva dizajn sprístupnený verejnosti pred dňom vzniku práva prednosti (§ 32) (§ 5 ods. 1 citovaného zákona).

Podľa ust. § 6 ods. 1, 2, 3 citovaného zákona, dizajn sa považuje za sprístupnený verejnosti, ak bol zverejnený po zápise do registra dizajnov (ďalej len „register“) alebo vystavený, použitý v obchode, alebo inak sprístupnený verejnosti pred dňom vzniku práva prednosti. To neplatí, ak sa takéto sprístupnenie nemohlo pri bežnom obchodnom styku stať známym špecialistom v príslušnom odvetví pred dňom vzniku práva prednosti (§ 32).

Dizajn sa nepovažuje za sprístupnený verejnosti, ak bol tretej osobe sprístupnený pod podmienkou dôvernosti.

Dizajn, na ktorý sa požaduje ochrana podľa tohto zákona, sa nepovažuje za sprístupnený verejnosti, ak bol sprístupnený verejnosti pôvodcom dizajnu, jeho právnym nástupcom alebo treťou osobou ako dôsledok poskytnutia informácie alebo konania pôvodcu dizajnu alebo jeho právneho nástupcu počas 12 mesiacov pred dňom vzniku práva prednosti (§ 32); to platí aj v prípade, ak bol dizajn sprístupnený verejnosti ako dôsledok zneužitia vzťahu k pôvodcovi alebo jeho právnenému nástupcovi.

Na konanie pred úradom podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní (zákon č. 71/1967 Zb. v znení neskorších predpisov o správnom konaní) s výnimkou ustanovení § 19, § 23, § 28 až 30, § 32, § 39, § 49, § 50, § 59 ods. 1 a § 61 ods. 1 (§ 30 zákona o dizajnoch).

Podľa ust. § 36 ods. 1 písm. b/ citovaného zákona, úrad vymaže zapísaný dizajn z registra (ďalej len „výmaz“), ak zistí, že bol zapísaný v rozpore s podmienkami na jeho zápis do registra podľa § 3 až 7, § 9 alebo § 10.

Podľa ust. § 36 ods. 6, 7 citovaného zákona, úrad môže vymazať zapísaný dizajn z registra podľa odseku 1 písm. a/ a b/ aj z vlastného podnetu.

Zapísaný dizajn možno podľa odseku 1 písm. b/, d/, e/ alebo f/ vymazať aj čiastočne, ak bude po takomto výmaze aj v pozmenenej forme spĺňať podmienky ochrany.

Podľa ust. § 38 ods. 2, 5 a 7 citovaného zákona, ak konanie nebolo zastavené podľa odseku 1, úrad doručí návrh na výmaz majiteľovi zapísaného dizajnu a zároveň ho vyzve, aby sa k návrhu v určenej lehote vyjadril.

Ak to vyžaduje povaha veci, môže úrad nariadiť ústne pojednávanie. Úrad určí deň ústneho pojednávania a zároveň doručí navrhovateľovi vyjadrenie majiteľa zapísaného dizajnu k návrhu na výmaz.

Rozšírenie, či doplnenie návrhu na výmaz, ako aj rozšírenie, či doplnenie vyjadrenia majiteľa zapísaného dizajnu nie je prípustné a na takéto rozšírenie alebo doplnenie úrad v rámci konania a rozhodovania vo veci neprihliada.

Podľa ust. § 45 ods. 1, 2 a 3 citovaného zákona, účastník konania pred úradom je povinný predložiť alebo navrhnúť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení.

Úrad vykonáva dokazovanie a hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti.

Úrad rozhoduje na základe skutkového stavu zisteného z vykonaných dôkazov, ktoré boli účastníkmi

konania predložené alebo navrhnuté.

Základné pravidlá konania sú upravené v upravené v § 3 správneho poriadku.

Najvyšší súd konštatuje, že ide o obdobnú vec, ktorá bola predmetom konania pred odvolacím súdom (v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Sžhuv/3/2012, sp. zn. 5 Sžhuv/3/2012, sp. zn. 5 Sžhuv/4/2012) a žalobca i žalovaný je v uvedených veciach totožný.

Je potrebné zdôrazniť, že povinnosťou všetkých orgánov štátnej moci je svojou činnosťou napĺňať legitímne očakávanú predstavu jednotlivca o právnom štáte, ktorého neoddeliteľnou súčasťou je právna istota, a s princípom právnej istoty logicky korešponduje zásada rozhodovať v obdobných veciach rovnako.

Najvyšší súd dáva do pozornosti, že vo všetkých vyššie uvedených veciach bolo podstatnou odvolacou námietkou porušenie procesných predpisov a nesprávne posúdenie veci.

V zmysle § 250i ods. 3 O.s.p. je povinnosťou súdu skúmať, či porušenie procesných predpisov malo, alebo mohlo mať za následok ujmu na právach účastníkov konania. Na vady, ktoré nie sú žalobcovi na ujmu, alebo ktoré žalobca sám zaviniť, súd neprihliada. V súlade s uvedenou právnou úpravou krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia správne konštatoval, že došlo k porušeniu základného pravidla správneho konania upraveného v § 3 ods. 2 správneho poriadku žalovaným, keď neumožnil žalobcovi oboznámiť sa s obsahom stanoviska k jeho vyjadreniu k návrhu na výmaz, avšak táto vada postupu správneho orgánu skutočne nemohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Krajský súd poukazom na koncentračnú zásadu a na § 45 ods. 3 zákona o dizajnoch (v zmysle ktorého podkladom pre rozhodnutie je skutkový stav zistený z vykonaných dôkazov, ktoré boli účastníkmi konania predložené alebo navrhnuté) zdôraznil, že v zmysle § 38 ods. 7 zákona o dizajnoch je vylúčené, aby správny orgán prihliadol na iné skutočnosti a dôkazy ako na tie, ktoré boli obsiahnuté v podaniach účastníkov, ktorými sú návrh na výmaz a vyjadrenie k návrhu.

K uvedenému najvyšší súd uvádza, že opomenutím doručenia vyjadrenia navrhovateľa na výmaz (ďalšieho účastníka) žalobcovi sa nejedná o tak závažný zásah do práv žalobcu, ktorý by spôsobil nezákonnosť rozhodnutia správneho orgánu.

Pokiaľ ide o ďalšiu námietku žalobcu, že správny orgán tým, že nezasielal všetky podania obom účastníkom, ale iba navrhovateľovi výmazu, odoprel rovnakú realizáciu práv a jednoznačne tým postavil účastníkov konania do rozdielneho postavenia (porušenie zásady rovnosti upravenej v § 4 ods. 2 správneho poriadku), aj túto odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodnú. Obsahom práva rovnosti (všeobecná procesná rovnosť, zakotvené v čl. 47 Ústavy Slovenskej republiky a obdobne čl. 37 Listiny základných práv a slobôd), ako jedného z ústavnoprávnych princípov súdneho procesu spočíva v tom, že všetci účastníci konania majú rovnaké práva a povinnosti, ktoré uplatňujú a plnia za rovnakých podmienok bez zvýhodnenia alebo diskriminácie niektorej z procesných strán.

Z právnej úpravy v zákone o dizajnoch ani zo správneho poriadku nevyplýva správne orgánu povinnosť zasielať opakované podania účastníkom konania navzájom, čo žalovaný považoval za súladné so zásadami hospodárnosti a rýchlosti konania. Na základe výslovnej žiadosti žalobcu došlo k zaslaní vyjadrenia (repliky) na vyjadrenie žalobcu navrhovateľovi, čo vyplýva z administratívneho spisu. Povinnosťou správneho orgánu je postupovať v súlade so správnym poriadkom a pri absencii osobitnej úpravy v zákone o dizajnoch, nemožno túto miernu nerovnováhu v postavení oboch účastníkov považovať za dôvod zrušenia rozhodnutia pre jeho nezákonnosť.

Pri posudzovaní ujmy na právach žalobcu, a to aj v spojitosti s jeho povinnosťou v konaní vystupovať aktívne, táto nie je natoľko významná, aby odôvodňovala zrušenie rozhodnutia. Zaslaním vyjadrenia (repliky) na vyjadrenie žalobcu k návrhu na výmaz by sa žalobca s uvedeným iba oboznámil a nemalo by to vplyv na samotnú rozhodovaciu činnosť správneho orgánu, resp. v prípade zrušenia rozhodnutia pre

napravenie uvedeného procesného pochybenia, nepredstavovalo by reálnu možnosť dosiahnutia pre žalobcu priaznivejšieho rozhodnutia. Zo skutkových okolností daného prípadu najvyšší súd vyhodnotil ako nedôvodnú odvoláciu námietku žalobcu, že krajský súd dospel k nesprávnemu právnomu posúdeniu veci keď porušenie procesných zásad a procesných pochybení žalovaného nepovažoval za dôvod nezákonnosti rozhodnutia.

Čo sa týka námietky žalobcu - odmietnutie vykonania dôkazu, výsluchu navrhnutých svedkov, je treba uviesť, že žalovaný vykonáva dokazovanie a hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti. Účastníci konania navrhujú alebo predkladajú dôkazy, pričom dokazovanie v správnom konaní vykonáva správny orgán (§ 45 ods. 2 zákona o dizajnoch).

V danom prípade, vzhľadom na koncentračnú zásadu, je správny orgán v rámci vykonávania dokazovania viazaný návrhmi na vykonanie dokazovania alebo predloženými dôkazmi účastníkmi konania, na základe ktorých v procese hodnotenia dospeje k skutkovým záverom. V rámci dokazovania je správny orgán oprávnený rozhodovať o tom, ktorý dôkaz vykoná a ktorý nepovažuje za potrebné vykonať, pričom dôvod pre ktorý navrhnutý dôkaz nevykoná je povinný v rozhodnutí odôvodniť. Súhrné zistenie skutkového stavu v rozhodnutí je dôležité pre záver a rozhodujúce pre právne posúdenie veci. Hodnotenie dôkazov ako myšlienkový proces správneho orgánu sa musí odzrkadľovať v odôvodnení rozhodnutia.

Argumentácia žalobcu, ktorá sa vzťahovala k potrebe vykonať navrhované dôkazy nie je relevantným dôvodom spochybňujúcim zákonnosť postupu žalovaného, ktorý by mal za následok nezákonnosť rozhodnutia. Žalovaný nevyhovenie návrhu na vykonanie dôkazu výsluchom svedkov náležite odôvodnil a nevykonanie tohoto dôkazu nemá za následok nedostatočne zistený skutkový stav danej veci.

Zásadnou otázkou v danom prípade bolo preukázanie, či predmet posúdenia spĺňa podmienku novosti, na ktorú skutočnosť žalovaný svoju pozornosť v rámci dokazovania zamerá a skúma, či a akým spôsobom bol predmet posúdenia prístupný verejnosti, ktorá skutočnosť vyplývala z listinných dôkazov.

Najvyšší súd nezistil ani opodstatnenosť ďalšej odvolacej námietky žalobcu, keď tvrdil, že krajský súd sa v dôvodoch nedostatočne zaoberal a vysporiadal s námietkou nepreskúmateľnosti napadnutých rozhodnutí vo vzťahu k čiastočnému výmazu. Z dôvodov rozsudku krajského súdu vyplýva, že sa touto námietkou zaoberal, skutkový a právny záver v odôvodnení uviedol a skonštatoval, že absenciou skutkových zistení rozhodnutie správneho orgánu netrpí, keďže je z neho zrejme označenie vykonaných dôkazov, úvahy pri ich hodnotení, ktoré nevybočujú z rámca logického uvažovania a vyplývajú zo skutočností, ktoré boli v konaní zisťované.

Neopodstatnené je tiež tvrdenie žalobcu týkajúce sa nedostatočného zdôvodnenia, prečo nie je možné vykonať len čiastočný výmaz dizajnu. Z obsahu rozhodnutia žalovaného je zrejmé, že splnenie zákonnej podmienky podmieňujúcej výmaz predmetného dizajnu správne orgány skúmali a posudzovali ako celok, vychádzajúc z charakteru a účelu predmetu posudzovania, čo vyplýva aj z administratívneho spisu. Predmet posudzovania bol prístupný verejnosti tak na Ministerstve obrany Slovenskej republiky, ako i na výstave IDEB 2008, a preto treba považovať za právne bezvýznamné, či verejnosť sa oboznámila i so všetkými jej časťami.

Správny orgán jasne a zrozumiteľne vysvetlil, ako dospel k záveru o zhodnosti zapísaného dizajnu verejnosti predstaveným prototypom výrobku „Releová stanica - RRS“. Nesúhlas žalobcu s takýmto odôvodnením nespôsobuje jeho nepreskúmateľnosť.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolacie námietky žalobcu nepovažoval najvyšší súd za také, ktoré by mohli byť dôvodom na zmenu rozhodnutia krajského súdu.

K odvolaniu ďalšieho účastníka v časti výroku o náhrade trov konania najvyšší súd uvádza nasledovné.

Podľa § 250ja ods. 7 O.s.p. ak Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhoduje ako odvolací súd v obdobnej veci, aká už bola predmetom konania pred odvolacím súdom, môže v odôvodnení poukázať už len na podobné rozhodnutie, ktorého celý text v odôvodnení uvedie.

Na základe vyššie citovaného ustanovenia senát najvyššieho súdu poukazuje na dôvody uvedené v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Sžhuv/3/2012 zo dňa 19. júna 2013, s ktorými sa v plnom rozsahu stotožňuje a zároveň v súlade s ustanovením § 250ja ods. 7 O.s.p. uvádza text jeho odôvodnenia nasledovne:

„Odvolací súd odvolanie ďalšieho účastníka konania proti rozsudku súdu prvého stupňa v napadnutej časti týkajúcej sa náhrady trov konania taktiež nepovažoval za dôvodné.

Ustanovenie § 250k O.s.p. je osobitným ustanovením, ktoré upravuje právo na náhradu trov konania iba úspešného žalobcu a v podstate vylučuje priznanie náhrady trov konania inému i pribratému účastníkovi. Z citovaného ustanovenia explicitne vyplýva, že náhrada trov konania patrí len žalobcovi, ktorý má úspech celkom alebo sčasti.

Uvedená problematika (priznanie náhrady trov konania pribratému účastníkovi) bola už predmetom judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. V danej súvislosti odvolací súd poukazuje na rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2Sžp/8/2012 zo dňa 30. januára 2013, sp. zn. 2Sžp/25/2011 zo dňa 30. mája 2012 a pod sp. zn. 8Sžp/11/2012 zo dňa 19. marca 2013, z ktorých znenie právneho názoru vzťahujúceho sa k náhrade trov konania pribratého účastníka cituje.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení vo veci sp. zn. 8Sžp/11/2013 vyslovil právny názor, že „nemožnosť priznania náhrady trov konania úspešnému žalovanému, resp. účastníkom konania, ktorých súd pribral do konania podľa § 250 ods. 1 veta druhá O.s.p. by síce mohla byť chápaná ako narušenie zásady rovnosti účastníkov konania, avšak na druhej strane za súčasnej právnej úpravy nemožno od žalobcu spravodlivo žiadať, aby nahradil trovy vzniknuté účastníkovi, ktorého súd musí podľa § 250 ods. 1 veta druhá O.s.p. pribrať do konania, hoci žalobca jeho pribratie do konania sám ovplyvniť nemohol“.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení sp. zn. 2Sžp/25/2011 konštatoval, že „(pribratý) účastník konania nie je povinný byť právne zastúpený a v prípade, ak realizuje svoje právo na právne zastúpenie v tomto postavení, je povinný náklady spojené s takýmto zastúpením znášať sám“.

S poukazom na uvedenú konštantnú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky odvolací senát taktiež považoval za správny výrok krajského súdu o trovách konania, keď prvostupňový súd v súlade s ust. § 250k ods. 1 O.s.p. rozhodol o náhrade trov konania tak, že žalobcovi náhradu trov konania nepriznal z dôvodu jeho neúspechu v tomto konaní.

Odvolací súd súčasne v danej súvislosti dáva do pozornosti, že úprava trov konania v správnom súdnictve, najmä pokiaľ ide o konanie podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku sa vyznačuje osobitosťou, pričom zúžený výklad nemusí reflektovať na všetky situácie, najmä keď aplikáciou ust. § 246c ods. 1 sa nedá úplne vylúčiť možnosť priznať náhradu účelne vynaložených trov konania samotnému žalovanému správnomu orgánu z dôvodu jeho úspechu v konaní. Vychádzajúc z ust. § 250 ods. 1 O.s.p. možno za účastníka konania v konaní o žalobe považovať aj účastníka správneho konania, ktorého práva a povinnosti by mohli byť zrušením správneho rozhodnutia dotknuté. Je síce nepochybné, že ďalší účastník má právo vystupovať v konaní aktívne, avšak pri zohľadnení osobitností konania podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku a osobitnej úpravy trov konania, jeho argumentáciu nie je možné považovať za podmieňujúcu pre prijatie záveru krajského súdu o zákonnosti žalobou napadnutého rozhodnutia žalovaného.

Najvyšší súd Slovenskej republiky vzhľadom na vyššie uvedené dôvody napadnutý rozsudok krajského

súdu ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. a § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ust. § 250k ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s ust. § 246c veta prvá O.s.p. a s ust. § 224 ods. 1 O.s.p. Žalobcovi náhradu trov tohto konania nepriznal, pretože v konaní nebol úspešný, žalovanému z dôvodu, že mu ich náhradu zákonodarca v tomto konaní nepriznáva a ďalšiemu účastníkovi z dôvodov v zmysle názoru prezentovanému vyššie.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.